

Zo verschillend maar toch zo gelijkend

Het Laatste Nieuws* - 13 Mei 2014

Pagina 12

* Het Laatste Nieuws/Brabant-Hageland, Het Laatste Nieuws/De Nieuwe Gazet, Het Laatste Nieuws/de Ring-Brussel, Het Laatste Nieuws/Dendermonde, Het Laatste Nieuws/Denderstreek, Het Laatste Nieuws/Gent-Eeklo-Deinze, Het Laatste Nieuws/Gent-Wetteren-Lochristi, Het Laatste Nieuws/Kempen, Het Laatste Nieuws/Leiestreek, Het Laatste Nieuws/Leuven-Brabant, Het Laatste Nieuws/Limburg, Het Laatste Nieuws/Mandelstreek, Het Laatste Nieuws/Mechelen-Lier, Het Laatste Nieuws/Middenkust, Het Laatste Nieuws/Oostkust, Het Laatste Nieuws/Pajottenland, Het Laatste Nieuws/Vlaamse Ardennen, Het Laatste Nieuws/Waasland, Het Laatste Nieuws/Westhoek, Het Laatste Nieuws/Westkust, Het Laatste Nieuws/Antwerpen Noord, Het Laatste Nieuws/Antwerpen Stad, Het Laatste Nieuws/Antwerpen Zuid, Het Laatste Nieuws/Vakantie

Om als zwevende kiezer beter dan ooit voorbereid te zijn op de 'historische verkiezingen' van 25 mei, werd onze redacteur Frank Willemse een jaar geleden lid van alle partijen, afdeling Antwerpen-stad omdat hij nu eenmaal in dat grote dorp woont. Vandaag is hij lid van de twee extremen: het communistische PVDA/PTB en het rechts-nationalistische Vlaams Belang, twee partijen die o zo verschillend zijn en tegelijk ook zo op elkaar gelijken. Met één PVDA'er had hij al een band: hij heeft samen met voorzitter Peter Mertens op college gezeten. Met Vlaams Belang had hij helemaal niks, maar hij deed wel zijn best om een band te scheppen.

De Internationale geleerd en dan zingen ze Happy

"Kom binnen, Bram van de PVDA. Iets drinken? Pintje? Duveltje? Al gegeten? Ik heb nog wel een hapje", zeg ik als op een zomerse avond een verwaarde twintiger aanbelt die ik een paar dagen eerder aan de lijn had. Of hij eens langs mocht komen? Bij PVDA laten ze geen gras groeien over een kersvers potentieel activist! En nu zit hij hier, een jonge communist in een luxueus burgerhuis van 120 jaar oud in eigendom van twee zelfstandigen. Niet helemaal het profiel van een PVDA'er, tenzij het een saloncommunist is. "Dit is geen ondervraging", begint Bram het gesprek. Oef. En dan serieus. "Maar ik zie dat u ook journalist bent en werkt voor Het Laatste Nieuws." Ai. Als je lid wordt van PVDA, krijg je een pakketje thuis: vooreerst mijn nieuwe lijfblad Solidair, het propagandakanaal van de partij vol verontwaardiging, onrecht en 'sociale actie'-nieuws. Solidair is al lang niet meer die vale vod voor aan de fabriekspoorten en wordt intussen zelfs 24/24 online gevoed. Ik krijg ook een bundeltje pamfletten, allemaal in flashy kleuren en een hoge StuBru-hipheidsfactor. Zo ga ik er met regelmaat nog krijgen. Altijd met dezelfde boodschap: de kapitalist produceert de crisis en vergaart de rijkdom, het werkvolk produceert rijkdom en is slachtoffer van de crisis. Er zit in het pakketje niet voor niets een uitnodiging bij voor de Marxistische Zomeruniversiteit. De partij biedt ook 'infoavonden en andere vormingsinitiatieven' aan waaronder 'Burgerlijke ongehoorzaamheid'. "Maar niks moet, alles mag", schrijft voorzitter Peter Mertens (44) mij als nieuw lid. Dat is ook wat Bram me zegt.

Milde miljonairstaks

"Wil je schrijven voor ons? Wil je mee helpen actievoeren? Wil je onze enquêtes verspreiden? Wil je naar onze congressen komen? En ken je Manifiësta, ons jaarlijks zomerfestival?", blijft Bram maar doorgaan nadat ik hem heb verteld over mijn respect voor de Dokters voor het Volk. We hebben het ook nog over de miljonairstaks. "Al wie meer dan 1 miljoen euro bezit, moet daar op betalen. Maar wees gerust, de waarde van het huis waarin je woont, wordt niet meegerekend", zegt Bram mild. Alsof hij me gerust wil stellen, dat PVDA nu ook weer niet zo revolutionair is. In de aanloop naar de verkiezingen wordt me een busronde in de wijk aangepraat, met dekkingsplannetje en al. Toegegeven, ik heb me voor 'folders ronddragen' opgegeven toen ik op het verkiezingscongres Fiësta Social in de Antwerpse cultuurtempel de Singel was. Ik was amper binnen of ik werd daar al aangesproken door een werver. En die zijn echt heel goed in wat ze doen. Zonder twijfel het resultaat van een 'vormingsinitiatief'. Of ik ook niet wil bijdragen aan het Strijdfonds? Vragen om financiële steun keren steeds terug bij PVDA. De partij krijgt nu eenmaal 'nul komma nul' euro overheidsgeld wegens niet in het parlement. 921.000 euro lidgeld, zitpenningen en gulle giften. In Solidair zie ik elke maand wel de stand van het Strijdfonds gestaag stijgen, netjes aangegeven per provincie: heel soms bedragen van 500, maar veel vaker van 5 euro. Alle beetjes helpen. "Ik koop straks nog wel iets in de PVDA-shop en het wisselgeld mogen ze houden", zeg ik tegen de werver. Wie klein is, moet zich groot maken. Daarom heeft de PVDA het meest uitgebreide online merchandisingaanbod van alle partijen, kwestie van te kunnen opvallen en visibel te zijn op alle mogelijke manifestaties: 24 badges en pins, een reeks T-shirts en zeven vlaggen waarvan drie met Che Guevara erop. Online makkelijk te betalen met PayPal. Het is ook de enige partij waar je met een VISA en MasterCard meteen lid kan worden. De middelen van de kapitalistische vijand gebruiken, heet dat. Verder zijn de partij en haar leden wel consequent in leven naar de leer. Ook hier zijn de T-shirts fairtrade, zelfs al zijn ze 'Made in Bangladesh'. Voorzitter Peter Mertens gaat prat op zijn 1.600 euro netto per maand en de zitpenningen die hij afstaat aan de partij. In de statuten lees ik bovendien: "In de regel zijn de bijdragen voor hogere organen hoger dan voor lagere organen. Dat om de partijleiding zuiver te houden en het carriërisme te bestrijden." Voor die statuten betaal je trouwens 2 euro, zoals je voor ongeveer alles van en voor de partij betaalt. Tot de koffiekoek toe op een 1 mei-manifestatie: '1 euro. Ten bate van het Strijdfonds.' PVDA'er zijn is alles bij mekaar dan ook mijn duurste lidmaatschap. PVDA is samen met Vlaams Belang de enige partij op wier meetings ik als lid van alle partijen veel 'werkvolk en mensen die het moeilijk hebben' zie. Die proletariërs aller landen zijn uiteindelijk de doelgroep van al wat links, sociaal of beide is in dit land. Maar nergens zijn ze zo actief als bij de PVDA, bedenk ik me terwijl een rij verslenste vrouwen van het armenkoor 'Ons Rijkdom' op het podium staat te zingen. Mooi is het niet, maar wel recht in het hart, zoals die dames daar zo schoon over hun armoede en hun trots zingen. Nergens heb ik ook zoveel allochtonen gezien. Sommigen schuchter en met hoofddoek, maar de meesten vrijuit en met de power en grote mond van Mohammed Ali. Als lid van PVDA vind ik ze bevrijdend. Als lid van sommige andere partijen zou ik er met een wijde boog omheen lopen. En terwijl ik voor mijn vertrek nog gauw de tekst van De Internationale uit het hoofd heb geleerd, sluit Fiësta Social af met Happy van Pharrell Williams. Die tekst kende ik al. Het is een liedje dat ik op meetings van verschillende andere partijen heb gehoord. Zelfs op het

congres van Vlaams Belang. 'Clap along if you know what happiness is to you.' Klappen voor hun eigen geluk, dat kunnen alle leden, van elke partij.

De komst van de lente

"Aha, een ouwe bekende", begroeten Leo en Nadine mij stralend op de 1 mei-optocht van de PVDA op het Antwerpse Zuid. Het is een koppel vijftigers uit Herentals en ik weet dat hij een uitbollende vakbond is bij de NMBS. Dat vertelde hij me vorige keer op het bomvolle terras van De Singel. Echt, supersympathieke mensen, die Leo en Nadine. "Het is vandaag voor ons ook een uitje naar Antwerpen. In Herentals stelt de stoet niks meer voor", zegt Leo terwijl we naar een zee van rode vlaggen kijken. "Ze hebben schrik van ons. De komst van de lente kan je niet tegenhouden", hoor ik Peter Mertens speechen op de 1 mei-viering. Ik applaudiseer zoals ik zo vaak applaudiseer als lid van alle partijen. Mertens en ik hebben op hetzelfde college gezeten. Hij zat een jaar hoger en ik herinner me hem als een lange nerveuze slungel, te weinig adem voor te veel woorden en een Palestijnse sjaal - nu voor 7,50 euro in de webshop - om de nek. Mertens zag me toen al niet staan en bijna 30 jaar later nog altijd niet. Dat is niet erg, de voorzitter is maar een uithangbord. In de statuten staat niet voor niets: "Eenpersoonsbeslissingen kunnen nooit de collectieve beslissingen van de partijorganen vervangen."

Tot net voor de dood

Ik voel de 'collectiviteit' tot in mijn tenen als ik na Mertens' 1 mei-speech samen met 1.000 leden slogans sta te repeteren, ter voorbereiding van 1,5 uur scanderen, zingen en zwaaien met onze vlaggen. Het is een mix van klassiekers en gelegenheidskreten. Hand in hand, kameraden. Hand in hand, de strijd gaat voort. Geen woorden, maar daden. We strijden tot de dood. "Niet overdrijven, hé. 'Tot net voor de dood' zal ook wel goed zijn, zeker", lacht Leo. Sterkste Schouders. Zwaarste lasten. Wij willen niet het brood. Maar de hele bakkerij. "En ne pistolet. Olé", doet Leo weer. PVDA'er zijn, het is een serieuze aangelegenheid. Maar niet altijd. Vermoeiend is het wel altijd. Ik heb die ochtend minstens 50 keer de serie slogans mee afgehaspeld, aangevuurd door de megafonist van dienst. "Dat die dat volhoudt", laat ik naar het einde toe vallen tegen een zeventiger die naast me loopt. "Maak je geen zorgen. Die kan dat nog heel lang volhouden."---

Duimen voor PVDA?

Het is een zeer dynamische en actieve partij. Ze komt op voor een bevolkingsgroep die alle andere partijen in hun beleid rateren of viseren: de verworpenen der aarde. Ze vechten tegen armoede, jeugdwerkloosheid, uitbuiting, discriminatie, grote fraudeurs, vervuiling en verspilling. In een parlement horen alle strekkingen in de maatschappij te weerklinken. Radicaal links is een van die groeiende strekkingen. Het is een revolutionaire partij die het kapitalistische systeem en de consumptiemaatschappij niet wil bijsturen maar radicaal omkeren. Dat is weinig realistisch tenzij een tweede Cuba een optie is. Strategisch verzwakt een stem op PVDA Groen en sp.a en is de kans groter dat links totaal in de oppositie belandt, een plaats die PVDA sowieso voor zichzelf ambieert. Echt niks voor wie houdt van de vrije markt, een sociaal systeem gebaseerd op 'ze moeten maar beter hun best doen' en zich herkent in 'het patronaat'.---

Veel eten en politiek (als het echt moet)

"Meneer, ik ben een vrouw alleen en zeker niet op zoek. Maar zo'n man als Gerolf Annemans (56), die zou ik zeker binnenpakken", zegt plots het fragiele, gemutste dametje naast mij in de Antwerpse Stadsschouwburg, op de nationale Vlaams Belang-meeting begin april. Ik zit al een uur naast haar en heb vruchteloos een gesprek proberen aanknopen. Ze kent me niet. Ze vertrouwt me niet. Ze zwijgt. Ik ook en zwaai dan maar mee met een groot uitgevallen potlood dat een stok moet voorstellen. Ze hebben al sterkere symbolen gehad, bedenk ik me als lid van alle andere partijen. Maar de speech van de voorzitter en zijn 'dat het nu maar eens gedaan moet zijn met die migratie en vreemdelingen die zich niet willen aanpassen', heeft haar in verrukking gebracht. "Toch spijtig dat hier zo weinig jonge mensen zijn, die zouden onze voorzitter eens bezig moeten horen. Zo'n fantastische man." Gerolf Annemans stuurt mij in januari een 'Gelukkige verjaardag'-kaart, een dik half jaar na het betalen van mijn 12,5 euro lidgeld. Het is mijn eerste iet of wat persoonlijke contact met het Vlaams Belang. Het moet zijn dat ze me daar niet belangrijk vinden als lid, laat staan dat ze me nodig hebben. De partij telt 17.139 leden, dik dubbel zoveel als de PVDA, maar het ledenaantal van Vlaams Belang staat al jaren op stagnatie. Elke volbloed Vlaming is dan toch welkom, denk ik dan cynisch als PVDA-lid. Die indruk had Vlaams Belang ook gegeven met hun introductiepakketje in mei vorig jaar en al wat daarop volgde. Toch bedankt voor die kaart, meneer de voorzitter. Ook bedankt voor de mooie welkomstbrochure, de usb-stick, de sticker, de catalogus van uitgeverij Egmont en de meer dan geslaagde make-over van het Vlaams Belang Magazine. Het Vlaams Belang is duidelijk nog een papieren partij. Van geen enkele andere - al zit de PVDA niet ver achter - zal ik op een jaar zoveel overtuigend drukwerk ontvangen. Van geen enkele heb ik echter ook zo weinig e-mails gekregen, al komen er de laatste weken steeds meer binnen.

Een bruine envelop

Het ligt zeker ook aan mij dat ze zelf geen contact opnemen. Ik heb uiteindelijk gevraagd om discretie. Bij mijn inschrijving kreeg ik een optie aangeboden die ik nergens anders kreeg. Of ik het partijblad anoniem wil ontvangen? In de praktijk in een bruine envelop. Het Vlaams Belang is nu eenmaal de meest verfoeide en verguisde partij van allemaal en een lidmaatschap is geen vanzelfsprekendheid. Dat weten ze zelf klaarblijkelijk ook. Voor mij de bruine envelop graag. Het Vlaams Belang is nochtans een heel gezellige club en voor

twee euro kan je naar Planckendaal. In de kalender van het nationale ledenblad staat ook het ene na het andere eetfeestje vermeld. Er wordt occasioneel wel eens een Bormsherenking of een geleid bezoek aan het Vlaams Parlement aangekondigd, maar ik zie tussen die 300-tal events vooral eten en drinken passeren. Politiek lijkt bijna een noodzakelijk kwaad. Zo staat er op een uitnodiging voor een lokale familiedag expliciet: 'Met KORTE toespraak van Barbara Pas.' Kaas en wijn, steak, pannenkoeken, ribbeken, hutsepot, kip met friet, stoverij en friet, stoemp... Het ene eetfeestje na de andere eetavond. Vlaams Belang is niet alleen de partij van de onderbuik, maar ook van de maag. Ik ga voor 'Varkenswangetjes in Rodenbachsaus' in het Ontmoetingscentrum J. Van Maerlant (OCJVM), in de buurt van het Antwerpse Sint-Jansplein, ooit volks en wit, nu vreemd en kleurrijk. "Het is vrijdag en het zijn vandaag 'varkenswangetjes'. Dat is twee keer haram. Dat gaan ze ons nooit kunnen afpakken", lacht Jan Penris (50), de kok van provocatieve dienst. 'Haram' is het tegenovergestelde van 'halal' en dus onrein volgens de Koran. Op vrijdag haram eten is dubbel zonde want een heilige dag voor Allah. In de islamkunde moeten ze bij het Vlaams Belang niet onderdoen voor de moslims bij de PVDA. Voor al wie hier komt, is het Ontmoetingscentrum duidelijk 'een kleine nederzetting die moedig weerstand blijft bieden aan de overweldigers'. Zoals in dat dorpje van Asterix, maar dan niet tegen de Romeinen. "Ik ben tegen die vreemden, zeker als het moslims zijn", zegt Tilly (77), een gezellige ex-cafébazin die zich over deze nieuwkomer heeft ontfermd en me bij haar aan tafel uitnodigt. Terwijl ik nog aan de toeg bij Tilly sta, krijgt Filip Dewinter (51) me in de mot. We kennen mekaar al 15 jaar professioneel. Ik heb als journalist altijd een open, vrunk en correct contact met hem en andere Vlaams Belangers gehad en zie hem als een joviaal type, altijd heel beleefd ook. Een handelsmerk hier, in het OCJVM. Als ik de deur van de gang naar het toilet openhoud voor een statig, oud besje, zegt ze: "Dat is vriendelijk, meneer. Dat ziet ge niet veel meer. Maar ja, gij zijt dan ook een Vlaams Belanger. Dat zijn allemaal gentlemen." In tegenstelling tot het besje weet Dewinter wel dat ik van alles maar niet van zijn politieke slag ben. "Aha, meneer Willemse, met welke eer mogen wij u hier ontvangen?" begroet Dewinter me. Euh... Tilly redt me uit de nood door te beginnen mopperen tegen 'haar Filip'. Zaterdag wil ze naar haar zus terwijl hij haar heeft gevraagd voor een fotosessie samen in 'Dag Allemaal'. Tilly is al 30 jaar superfan van Dewinter. Ze doet alles voor haar idool, maar haar zus... Dewinter weet Tilly te sussen: "Natuurlijk brengen we je daarna met de auto naar je zus." Een echte gentleman. Alweer.

Drugsgeld van vreemden

Tilly heeft het niet breder dan het volk waar PVDA voor vecht en voelt zich evengoed verstoten door de maatschappij als haar burens die van overal en nergens komen. Tilly vertelt dat ze een klein tweekamerflatje heeft, gelukkig in eigendom maar het verkopen en verhuizen kan ze niet. Alleen 'vreemden' zijn geïnteresseerd en van hun 'drugsgeld' moet ze niet weten. Als ze klaagt over hoe duur het leven wel is, suggereer ik dat er goedkope kruideniers zat zijn in haar buurt, weliswaar uitgebaat door 'vreemden'. Tilly moet er niet van weten. "Ik ga naar Peeters-Govers. Dat zijn tenminste nog mensen van hier. En ja, het is er duurder, maar liever meer betalen dan mijn geld aan die vreemden te geven." Hoewel Vlaams Belang en PVDA in stijl, inhoud en oplossing totaal verschillen, vallen voor een lid van beide partijen evengoed de gelijkenissen op. Allebei komen ze op voor de verschoppelingen en die blijken ook actief tot in de kern van de partij. Vlaams Belang doet het allemaal voor wat volkseigen is en zich verstoten voelt, PVDA voor al wat vreemd is en verstoten wordt. De underdogs united. Sinds het Vlaams Belang zichzelf tot sociale volkspartij heeft herdoopt, zijn zelfs de thema's - niet de oplossingen! - dezelfde, lees ik in de uitnodiging voor het congres: "De tijd is aangebroken voor armoedebestrijding, werkverschaffing, rechtvaardige lasten en echte sociale zekerheid." Allebei hebben ze ook één wondermiddel. In plaats van een miljonairstaks is het hier de Vlaamse onafhankelijkheid. Alleen al met de splitsing van de sociale zekerheid kunnen de loonlasten direct met een kwart naar beneden.

Onnozelaars

Waar ze voor staan, is volgens Vlaams Belang ook datgene waar veel Vlamingen voor staan. Ze hebben het zelf laten onderzoeken, met een echte bevraging. Precies wat ook PVDA heeft gedaan met een eigen enquête waar de vragen al even gestuurd bleken. Beide claimen ook het politieke eigendom voor de gerealiseerde verlaging van de btw op elektriciteit en zijn allebei voor de overkapping van de Antwerpse Ring. Gerolf Annemans had enkele dagen voor de optocht per mail opgeroepen om 'discreet' mee op te stappen. Die zondag staat hij daar met een groot 'Uw stok achter de deur'-spandoek en sissen de mensen: 'Komt ge hier de boel efkes politiek uitbuiten? Onnozelaars.' De voorzitter blijft beleefd en onverstoord, omringd door zijn leden. Eén lid staat er naar te kijken ... en voelt zich pas echt een onnozelaar.---

Duimen voor Vlaams Belang?

Het Vlaams Belang komt op voor dat deel van de bevolking dat de multiculturele maatschappij radicaal afwijst, de islam alleen maar als een bedreiging ziet en al wie zich niet aanpast aan 'onze waarden en cultuur' afwijst. Ook dat deel van de bevolking verdient een stem in het debat en beleid. Voor wie de Vlaamse onafhankelijkheid wil en Bart De Wever een gespleten nationalist vindt, is er maar één adres. De partij is volop aan het vernieuwen. Het is een radicale partij die de confrontatie niet uit de weg gaat. Haar enige oplossing - splitsen - staat gegarandeerd voor barsten en veel brokken. Niemand wil met hen samenwerken. Ook N-VA niet. Strategisch verzwakt

een stem voor het Vlaams Belang de N-VA en verkleint de kans op een verstrengd vreemdelingenbeleid en Vlaamse voorrang. Echt niks voor migranten, drugdealers, communisten, ecologisten, belgicisten, federalisten, confederalisten en schijnheilige separatisten.

Copyright © 2014 De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden